

Wijlen pater Albert Bolle met leden van de Wataturu-etnie. Ook meisjes van deze bevolkingsgroep konden dankzij de pater op school gaan. © Bollé Bollé

BOLLÉ BOLLÉ

Bouwt voort aan de droom van pater Albert Bolle in Tanzania

Als priester-ondernemer met een spiritueel hart wist Albert BOLLE zowel leeftijdgenoten als jongeren te bezielen om mee aan zijn kar te duwen. Na zijn voortijdige dood, ruim een jaar geleden, beslisten de leden van Bollé Bollé zijn droom af te werken. Eind 2016 zal de meisjesschool in Igunga voltooid zijn.

Jozefien VAN HUFFEL

„Misschien stapten we een tikkeltje naïef in het project. Pater BOLLE luisde ons erin”, lacht Bram RUMBAUT (31). Aanvankelijk plande de witte pater een school voor 320 leerlingen, maar jaar na jaar, bezoek na bezoek, groeide het project in schaal. Oger VAES (67): „En als we hem zeiden dat het niet zou lukken, drukte hij ons op het hart dat we konden rekenen op de voorzienigheid. Daar geloofde hij heilig in.”

Negenhonderd bedden passen er in de slaapzalen, negenhonderd banken in de klassen. Stap voor stap verrijst in Igunga, een centraal gelegen stad in Tanzania, een indrukwekkend schoolcomplex. De financiering komt voor een groot deel uit België, via de in 2008 opgericht vzw Bollé Bollé.

„We kunnen zelf amper geloven dat we het geld bij elkaar kregen”, zegt Bram Rumbaut. De voorbije jaren gaven de vrijwilligers duiding in scholen in heel Vlaanderen. Ze organiseerden evenementen in Schiplaken, de geboorteplaats van witte pater Albert Bolle, en daarbuiten. „En we spraken ons netwerk aan”, zegt Oger Vaes. „Zelf ben ik nu tien jaar weg uit het bedrijfsleven. Mijn contacten gaan stilaan ook met pensioen, maar het project is gelukkig bijna af.”

De vzw heeft wortels in Schiplaken, waar de missie-naaikring, de kaartclub en de oud-scouts ‘hun’ missionaris al jarenlang trouw steunden, maar telt ook leden uit heel Vlaanderen, die ooit op de een of andere manier bij pater Bolle verzeilden.

„Bram en ik waren bijvoorbeeld met een vriendin onderweg van Kenia naar Zuid-Afrika”, zegt Bieke Thys. „Haar professor Swahili vroeg ons om eens te stoppen bij zijn goede vriend Albert Bolle. We wisten niet wat we konden verwachten, een stad, een dorp of een handvol huizen, en waren van plan een paar dagen te blijven. Maar bijna onmiddellijk wisten we dat het langer zou zijn.” „Hij had iets over zich waardoor iedereen zich meteen thuis voelt”, zegt Rumbaut. „Ik was bovendien onder de indruk van wat hij gerealiseerd kreeg. Ik ben architect en had net een afstudeerproject ingediend dat je alleen met miljoenen euro’s kon uitvoeren, terwijl hij met weinig middelen zoveel verwezenlijkte.”

Rumbaut schreef achteraf een brief naar pater Bolle, die antwoordde met een verzoek een plan voor een school te tekenen. Oger Vaes werd dan weer, na enkele financiële acties ten voordele van de projecten van de pater, door zijn al even ondernemende zus naar Afrika gestuurd. „Als ik dan toch op pensioen was, kon ik het geld dan niet zelf brengen? Vlak nadien was de vzw er.”

De school waar Bollé Bollé zich sindsdien voor inzet, was de grote droom van de missionaris. „Zijn parochie was zo groot als een derde van België, maar middelbaar onderwijs voor meisjes was er nergens”, legt Rumbaut uit. Vaes: „Pater Bolle was zeer begaan met de positie van de vrouw in Afrika. Hij wist dat de toekomst van haar moest komen en hoopte dat zijn school meis-

jes zou stimuleren om vooruit te willen. Het bleek te kloppen: tachtig tot negentig procent van de meisjes die nu afzwaaien, studeert voort.”

Bollé Bollé engageerde zich aanvankelijk voor een school met 320 meisjes, maar pater Bolle wilde iedereen een kans geven. „Elke keer zei hij dat hij ze wel had moeten binnenlaten, want ze stonden voor de poort en ze kwamen van ver”, lacht Bieke Thys. „Hij hield het inschrijvingsgeld laag en weigerde ook een toelatingsproef te organiseren, want hij wilde niet enkel de slimme kinderen.”

Jaar na jaar bouwde pater Bolle, in het volste vertrouwen dat het geld wel zou volgen. In januari

2014 overleed hij echter aan een hartstilstand. „Hij vroeg vaak of ik nog ‘een grote vis’ gevangen had, een sponsor. Ik had er net een nieuwe en stond op het punt om te bellen, maar hij heeft het niet meer geweten. Hij liet ons verweesd achter.”

„Gelukkig hadden we hem wel kunnen overtuigen de nodige regelingen te treffen om de continuïteit te garanderen”, vervolgt Rumbaut. „De school werd overgedragen aan een zustercongregatie, de leiding van de bouwwerken aan de Tanzaniaan Rafaele, die na jaren samenwerken met pater Bolle denkt en voelt zoals hij. En wij namen ons voor om de droom van pater Bolle verder te verwezenlijken.”

„Den Bolle wist dat de toekomst van de vrouwen moest komen. Vandaar een meisjesschool”

De slaapzalen zijn af nu, de laboratoria ook. „Ooit laten we de school los”, weet Oger Vaes. „Ook pater Bolle gaf niets voor niets. Hij verwachtte dat mensen werkten voor wat ze wilden, dat ze er zelf voor gingen. Hij had bijvoorbeeld eigen werkmannen in dienst, maar de bedoeling was wel dat ze na een tijd zelf de kost konden verdienen.” „Op die manier zette hij heel wat mensen aan hun leven anders te organiseren”, zegt Rumbaut.

Toch koestert Bollé Bollé vzw nog een eigen grote droom, nu die van de pater bijna werkelijkheid is. „We willen zonnepanelen monteren op de daken van zowel de lagere als de middelbare school. Op de stroomvoorziening in Igunga kun je immers niet rekenen”, zegt Bieke Thys.

„Misschien moet de vzw een nieuw evenwicht zoeken”, meent Oger Vaes. „De ouderen vinden dat het kalmer mag, de jongeren willen blijven trekken, maar hebben het druk met hun dagtaak. En toch, toch willen we verder. We weten nog niet hoe, maar er is gezaaid. En het zal kiemen.”

Info op www.bollebolle.be of op 015 61 48 27.

De middelbare meisjesschool in Igunga heeft plaats voor negenhonderd leerlingen. © Bollé Bollé

Tot negentig procent van de meisjes die in Igunga afzwaaien, studeert voort. © Bollé Bollé